

Roos Schouwenaar wordt ziek van allerlei chemische stoffen en geuren

Haar lichaam is een gifvat dat langzaam volloopt

Door PIETER DE LANGE

PURMEREND - Haar wereld wordt kleiner en kleiner. In feite is Roos Schouwenaar een gevangene in haar eigen huis. De 63-jarige vrouw lijdt al jaren aan de ziekte MCS. Roos wordt letterlijk ziek van allerlei chemische stoffen en geuren. Het is om gek van te worden, want haar lichaam is een gifvat dat langzaam volloopt.

MCS is in ons land niet officieel geregistreerd als een ziekte. De medische stand weet hoegenaamd geen raad met mensen die kampen met overgevoeligheid voor chemische stoffen en geuren. Mensen met MSC is de ziekte niet af te zien.

„Ik ben met MSC geboren, al was ik er jaren niet bewust van”, zegt Roos in haar steriele woning. „Van jongs af was ik allergisch voor pollen. Als kind heb ik ook bronchitis gehad. En net getrouwd was ik altijd moe en ging vroeg naar bed.”

Met klachten van rug- en spierpijn en continue vermoeidheid volgde een zoektocht langs reguliere dokters. Op enig moment zou er volgens de dokter sprake zijn van een hernia. Maar een CT-scan en een MRI-scan gaven geen uitsluitel. Bloedonderzoek bracht ook niets aan het licht. ‘We kunnen niets voor je doen. Het zit tussen je oren’, kreeg Roos van haar huisarts te horen.

Maar na twee winters met een longontsteking belandde Roos – moeder van drie volwassen zoons – weer in het medische circuit. „ Op een gegeven moment heeft mijn man een potje sputum (uitgeworpen slijm en speeksel, red.) van mij naar de dokter gebracht met de mededeling: dit zit bij mijn vrouw tussen de oren. Dokter schrok zich toen wezenloos.” Een rondgang langs internist, gynaecoloog, homeopaat en andere natuurartsen volgde. „Ik kreeg acupunctuur en acupressuur maar de klachten bleven. Onderhand heb ik ook een medicijnkast waar een drogist jaloers op zou zijn”.

Frans Schouwenaar (62) is bijna al een leven lang mantelzorger van zijn vrouw. Hij heeft zich inmiddels met zijn lot verzoend. Samen met zijn vrouw naar een bruiloft, bioscoop, schouwburg of museum is er al jaren niet meer bij. Uitgerekend op de afscheidsreceptie van zijn werk ontbrak Roos (‘Ik leef eigenlijk tussen vier muren’) noodgedwongen. Zelfs samen boodschappen doen is uit den boze. „Allerlei leuke dingen kunnen we niet meer door de MSC. Zelfs sinterklaas of kerst vieren met de kinderen en kleinkinderen is niet meer mogelijk”, zegt Frans.

Voeding speelt een belangrijke rol bij MSC-patiënten. Dankzij toegepaste kinesiotherapie (fysiologische bewegingsleer, red.) kan bij Roos precies uitgetest worden waarvoor ze allergisch is, welk soort voedsel ze niet kan verdragen en aan welke vitamine of welk mineraal ze een tekort heeft. „Wat ik wel of niet mag eten, verschilt per periode van twee à drie maanden. De ene keer mag ik aardappelen of vis, de andere keer niet”, zegt Roos. „Om dat bepalen meet een dame uit Haarlem die bepaalde gaven bezit, mijn energie.”

MSC brengt mensen bepaald niet dichterbij elkaar, ondervonden Roos en Kees tot schade en schande. Familieleden en vrienden haakten in de loop der jaren af. „Mensen gaan je mijden. Ze kunnen of willen mijn situatie niet begrijpen. Meer begrip zou mooi zijn, dan kan je je lot beter dragen. Gelukkig kan je wel met je sores bij lotgenoten terecht. En ik ben blij dat mijn man zo sterk is. Negen van de tien huwelijken gaan in een soortgelijke situatie op de klippen.”

Omwille van de privacy zijn de namen in dit artikel gefingeerd.